

Natur- och kulturvandring i Härnevi

Måndagen bjöd på en riktigt fin vårdag och förhoppningarna var stora att även tisdagen skulle bli så men tyvärr var inte vädrets makter på vår sida. Efter några mil på fina vägar via Örsundsbro, Nysätra och Torstuna kom vi fram till den lilla parkeringen vid Vånsjöbros naturreservat.

Huvudsakliga anledningen till besöket var att kolla hur långt backsipporna hade kommit. Denna lokal är nog den mest framstående vad gäller mängden backsippor i hela Uppland. Många var de men lite blyga kan man säga. Ett besök om en vecka eller två rekommenderas. Trots allt fanns ett antal som vågat slå ut trots den snåla blåsten.

Vi fortsatte upp på åsens krön och fick oss till livs varför det finns så många stensättningar runt omkring oss.

Utsikten åt alla håll från denna plats kan man nog säga är magnifik och det är lätt att förstå att våra förfäder begravde de sina här.

Vi fortsatte vår utflykt med att åka mot Härnevi kyrka men först bromsade vi in för att ta en rejäl titt på den gamla bron i Vånsjö och näcken som sitter och spelar på ett av brofästena. Efter Härnevi kyrka körde vi igenom den fina radbyn Rotbrunna och se satt det inte ett antal seniorer och fikade vid den lilla dammen i byn.

Nästa stopp gjordes på parkeringen vid Äsåsen. Tror alla längtade efter det något försenade 11-kaffet men innan kaffet vandrade vi först efter en fin, som jag kallar det, landsväg och sedan uppför en tämligen häftig backe. Längst uppe på Äsåsen smakade kaffet riktig bra med behörigt avstånd mellan kaffemuggarna.

Mätta och tillfreds fortsatte vandringen på Äsåsen och vi beskådade inte bara det så kallade nunneklostret utan också ett större antal gamla gravsättningar.

En fin trappa leder ned från åsen till parkeringen och snart inleddes återfärden till hembygden.

Ganska många valde att åka via Landsberga för att inhandla ägg till påskbordet och kanske lite annat smått och gott.

Väl hemma igen tittade solen fram bara för att retas med de 22 SPFare som hade en bra dag med mycket frisk luft och ”distanssamvaro”.

Elisabeth Andersson och Kent Magnusson